

CARSTEN KOFOED

KRIGEN MOD DE UNGES HJERNER

Artiklen publiceredes i marts 2000 i Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbunds tidsskrift, Fremad!. © Carsten Kofoed, www.carstenkofoed.dk, 2009.

Hver generation af mennesker har en rolle i historiens udvikling, i den udvikling, som drives frem af kampen mellem samfundets to store grupper, mellem de to *klasser*, borgerskabet og arbejderklassen, der objektivt set har modstridende og uforenelige interesser i samfundet og dets udvikling.

Det er således den ungdom, som i dag vokser op i Danmark, og som for flertallets vedkommende enten befinder sig i eller vil træde ind i arbejderklassens rækker, der skal tilkæmpe sig et Danmark for arbejderklassen og det store flertal af mennesker, en opgave bragt frem af udviklingen. Det er den ungdom, som skal gennemføre revolutionen og opbygge et socialistisk Danmark – også selvom den i øjeblikket ikke er klar over dette.

At erkende denne opgave og nødvendigheden af dens gennemførelse er ikke noget, som kommer dalende ned fra himlen. Det kræver, at de unge opnår en *revolutionær* bevidsthed; at de bliver klar over, at det øjeblikkelige samfundssystem, det kapitalistiske, det markedsøkonomiske, det profitstyrede, systemet, hvor alt uden undtagelse indrettes efter et lille mindretals interesser, efter erhvervslivets (arbejdsgivernes, kapitalisternes, borgerskabets) ”konkurrenceevne”, dvs. dets muligheder for at høste stadig større profitter i sine virksomheder, ikke er noget naturgivent eller uforanderligt, men at det kan og skal afløses af et andet og på alle måder menneskeligt samfund, det socialistiske, som ikke har til formål at opfylde et lille eksklusivt mindretals profitbegær og luksus, men derimod tilfredsstille det store flertals behov for et trygt og sikkert liv med arbejde og brug for alle, et samfund, hvor ingen kasseres eller frygter for morgendagen.

Faren for, at denne forståelse af det kapitalistiske samfund og det socialistiske perspektiv når ungdommen, som i kraft af sin ungdommelighed, sit gåpåmod, sin naturlige støtte til det nye og fremtidige og sin modstand mod det gamle og udlevede ejer et enormt revolutionært potentiale, en vilje til at forandre, er borgerskabet og hele dets åndelige stab af forskere, undervisere, journalister, forfattere osv. udmærket klar over. Og netop derfor sætter borgerskabet hele sit monstrøse propagandaapparat ind mod ungdommen, for det er ligeledes fuldstændigt klar over, at ungdommen på grund af sin manglende livserfaring, sin afprøvende og eksperimenterende natur, er let at påvirke, vildlede og bedrage.

I folkeskolen og hele uddannelsessystemet, i underholdnings- og reklameindustrien, i film, bøger, aviser og radio belæres de unge om, at de skal tilpasse sig og acceptere kapitalismen, dens arbejdsløshed og sociale elendighed, dens krige, kriminalitet og vold; at *alt*, fra krop til sjæl, er til salg og kan købes for penge; at de som voksne loyalt skal tjene og ”bidrage til samfundet”, dvs. tilfredsstille virksomhedernes aktionærer, som aldrig kan gøres tilfredse. De fortælles, at der ikke findes noget alternativ til markedsøkonomi og ”demokrati”; at dette menneskefjendske, kapitalistiske samfunds udbytning, kyniske udnyttelse, misbrug og kassering af mennesker er noget helt naturligt og i orden, ja man skal tilmed kalkulere med, at tusindvis af unge i en ungdomsgeneration ender som ”sociale tabere”, går ud ad selvdestruktionens vej, starter en kriminel løbebane, bliver alkoholiker, narkoman, luder eller hjemløs, og dette ”liv” har disse unge i øvrigt selv valgt. Samfundet har ingen indflydelse på dette ”valg”. Det er alt sammen op til den enkelte, som er ”sin egen lykkes smed” og har sin egen ”fri vilje”. Individualismen og egoismen hyldes til det groteske, hvor andre menneskers liv og lykke intet betyder.

Uden denne mangeartede ideologiske krigsførelse mod de unge kan borgerskabet ikke på længere sigt holde sig ved magten. At fylde de unge med borgerlig, kapitalistisk ideologi er således helt afgørende for, om borgerskabet kan fortsætte sit liv som samfundets enevældige konge, og derfor ofres der astronomiske summer på udsprelsen af denne kapitalistiske gift, der konstant og systematisk sprøjtes ind i de unges hjerner, mens borgerskabet, der selv står for indsprøjtningerne, skriger: "Aldrig har de unge haft større muligheder og mere at vælge imellem end i dag!".

Ingen må gøre sig illusioner om, at denne korrumpation og ødelæggelse af de unges hjerner ikke er detaljeret og nøje planlagt i det imperialistiske borgerskabs allerhelligste laboratorier. Det kan ikke bare udledes af den barske virkelighed, af de nøgne kendsgerninger, men indrømmes tilmed åbent af kapitalismens egne ideologer, fx udtalte Arthur Schlesinger, rådgiver for USA's præsident Kennedy, i starten af 1960'erne: "Eftersom NATO ikke kan garantere, at det kapitalistiske system sejrer, bør man sætte al sin lid til The Beatles, til Fellini-film, popkunst, elektronisk musik og måske marihuana."

De unge skal for alt i verden vaccineres imod at vælge vejen til et andet samfund, et samfund med *mennesket* i centrum. De skal vaccineres imod menneskekærlighed og ægte retfærdighed, imod socialisme og kommunisme.

Ungdommen og dens situation i dag

I dag er de unges situation og fremtid på mange måder usikker: at være ung betyder at stå mellem barndommen og det voksne liv. Man er ved at forlade hjemmet og finde sit eget. Man er i færd med at finde den rigtige uddannelse eller et arbejde; ens "livsbane" undersøges og tilrettelægges. Kærester og et seksualliv kommer pludselig ind i billedet. Oveni i dette kommer manglen på job, uddannelses- og lærepladser, boliger og et stadigt stigende karaktærræs på alle uddannelser m.m. Alt dette skaber naturligt nok angst og utryghed hos de unge, en utryghed, som borgerskabet helt bevidst udnytter til at nå sine egne reaktionære mål.

Hver eneste dag hele året rundt brøler den borgerlige propaganda ind i ørerne på de unge: "På med rundsavene på albuerne, for konkurrence er jo godt og sundt, og da den bringer det bedste frem i jer, er det egentlig for jeres egen skyld, at I konkurrerer mod hinanden. Skynd jer at få en uddannelse så hurtigt og med de højeste karakterer som muligt, så I kan tjene penge og bidrage til samfundet. Hvis ikke er I "samfundsnassere" og "sociale tabere". Det vigtigste er uddannelse, uddannelse og uddannelse, og kun den uddannelse, erhvervslivet efterspørger. Spild ikke jeres tid med at interessere jer for verden omkring jer, eller hvordan den kan forandres til det bedre, for det er naivt, men ret ind i rækken, og lær at sælge jer selv, så kan I blive rige og berømte."

Et mindretal af unge kan klare dette menneskefjendske ræs, og dem gøres der stor reklame for. Flertallet lider under det, og nogle unge tager endda forskellige former for virkelighedsflugt i brug, fx et enormt alkoholforbrug, særligt i weekenderne, hash og ecstasy, for slet ikke at nævne de hårde stoffer som kokain og heroin.

De unges situation i det "velfærdssamfund", som ustandseligt hyldes i medierne og af alle partierne på Christiansborg, er langt fra sund: Aldrig har de unges alkoholforbrug været større og startet tidligere, end tilfældet er i dag. Aldrig har antallet af døde unge narkomaner været større end i disse år. Og aldrig har ungdommens forbrug af euforiserende stoffer, herunder ecstasy, været større, end det er nu.

Borgerskabets medier, hvor alle undtagen kommunister har adgang, forklarer, at de unge bruger ecstasy for at kunne danse uafbrudt i op til 24 timer ved såkaldte techno-fester. Men *hvorfor* et stigende antal unge finder disse fester så "interessante", at de spiller russisk roulette med deres liv, er ikke noget, borgerskabets sociologer og samfundsforskere bryder deres hjerner med. Deres opgave er nemlig en helt anden: i kraft af deres titel og autoritet over for den almindelige

befolkning at tilsløre de egentlige sammenhænge i det borgerlige, kapitalistiske samfund. Derfor deltager de også i fordømmelsen af de ”uansvarlige unge”, når svaret i stedet er, at de unge med alle disse rusmidler flygter (midlertidigt) fra det kapitalistiske samfund, der massivt presser dem fra alle sider; karriere, økonomi, bolig, mode- og skønhedsidealiser osv.

Disse ”samfundsforskere” kan heller ikke finde ud, at når unge og børn helt ned til 6 år ser og vokser op med action- og splatterfilm, hvor mennesker mishandles, dræbes for sjov, og kvinder voldtages; at når børn og unge dag ud og dag ind spiller computerspil, hvor der er point for hver dræbte osv., så påvirkes de; så får de et meget lemfældigt forhold til vold og kriminalitet og til at dræbe. Der behøver nemlig ikke være nogen særlig grund. Der behøver ikke være nogen krig. Og hvad ser vi i samfundet? Vi ser de utroligste misgerninger blive begået. Vi ser et hav af brutale voldtægter og bestialske mord, som tit overgår filmene i brutalitet, mens borgerskabet, som står bag udspreddelsen af alle disse film og computerspil, forarget himler op om flere fængsler, længere straffe, flere lukkede ungdomsinstitutioner osv. Selvfølgelig har volden og kriminaliteten også andre årsager, først og fremmest sociale, men denne tidlige voldsopdragelse spiller uden tvivl en ikke uvæsentlig rolle.

Borgerskabet spreder alle disse menneskeforagtende materialer, fordi det har brug for unge, som i dets tjeneste vil dræbe. Det har brug for den unge mand, der med Dannebrog og EU’s gule stjerner på ærmet vil drage ud i ”fredsbevarende aktioner”, virkeliggøre ”sin egen indre Rambo” og sikre det danske borgerskab dets del af det imperialistiske EU’s erobringer. Det har brug for den unge, der uden tøven eller samvittighedskvaler vil garantere, at overalt, hvor EU maser sig frem, får det danske erhvervsliv også en luns af den rigdom, som frarøves arbejderne og den almindelige befolkning i de ”integrerede”, koloniserede lande. Derfor reklameres der helt vildt for forsvaret og Den Danske Internationale Brigade. ”Bliv officer – en sikker fremtid i forsvaret”, lyder en af generalernes tavse geværsalver, inden den rigtige ammunition tages i brug. Krigen og den krigsophidsende propaganda hænger som en mørk, tung sky over ungdommen.

Ungdommens naturlige nysgerrighed, dens håb om en bedre verden og interesse for verden omkring sig, ikke mindst med internettets hastige udbredelse, udnyttes kynisk af borgerskabet til at få de unges støtte og opbakning til de europæiske monopoler EU. Det forsøger med ”internationalisering” og ”globalisering”, hvis *reelle* indhold er, at nogle få hundrede gigantiske multinationale selskabers økonomiske interesser går forud for *alt* andet, at vildlede og misbruge ungdommens internationalisme. Det prøver hyklerisk med hele Haider-hysteriet at få EU og dets medlemslande, hvori racister, fascister og nazister uden problemer lystigt bolttrer sig, til at fremstå som et bolværk mod nationalisme, racisme og fascisme og herved spænde de unge for det imperialistiske EU’s røveriske vogn.

2. generationsindvandrerne og racismen

Den danske ungdom er også en ungdom, som i denne tid ændrer sin sammensætning. 2. generationsindvandrerne udgør en stadig større del af den samlede danske ungdom og har selvfølgelig nøjagtig de samme interesser som unge med danske forældre. Men de er samtidig den absolut mest diskriminerede gruppe i ungdommen. De står som følge af borgerskabets racistiske diskrimination bagerst i uddannelses-, arbejdsløsheds- og boligkøen, og blandt andet på grund af de stærkere familieband i indvandrerfamilier identificerer mange af dem sig – i højere grad end unge med dansk baggrund – med deres forældre, som stort set alle tilhører arbejderklassen.

Derfor er disse unge objektivt set den gruppe i den danske ungdom, som er mest kampvillig, som mest ønsker sig gennemgribende, revolutionære forandringer af samfundet. Og blandt andet derfor hamrer den borgerlige propaganda løs på denne gruppe. Der sættes fuld damp under racismens og fremmedhadets kedler. Nazismen, den mest menneskefjendske ideologi, verden nogensinde har set,

tages ind i stuerne og skal ”diskuteres”, dvs. rehabiliteres, og gøre en Pia Kjærsgaards fremmedfjendske, racistiske holdninger acceptable blandt de unge og i befolkningen som helhed efter devisen ”for der findes jo noget, som er meget værre”.

Tørklæder, halalslagning, indvandrerbander, Nørrebro-uroligheder (med aktiv bistand fra politiets agenter), æresdrab m.m. bringes under stor medieomtale i felten med det reaktionære formål, at unge danskere og 2. generationsindvandrere, som sammen vokser op og træder ind i arbejderklassen, skal nære et livslangt had til hinanden, ude af stand til at kæmpe for en fælles fremtid uden udbytterne, uden borgerskabet, kæmpe for et socialistisk Danmark, men i stedet bekrige hinanden ud fra religiøse, kulturelle og racemæssige forskelle.

Den allestedsnærværende Naser Khader fra Det Radikale Venstre toner ustandseligt frem på tv og i andre medier for at berolige de unge 2. generationsindvandrere, dæmpe deres berettigede frustrationer og synge lovsange om det danske ”demokrati”: ”Hvis I tilpasser jer, respekterer danske normer og det danske demokrati, så venter belønningen lige om hjørnet. Se blot på mig!”, er hans jubelagtige besked til eksempelvis den unge palæstinenser eller tyrker, som har sendt 100 jobansøgninger og ikke er kommet til samtale én eneste gang!

Problemet er ikke indvandrerne. De har deres gode uddannelse og vil hjertens gerne bruge den, men derimod arbejdsgivernes racisme, som Khader forsøger at bortforklare og herved blot afslører sig selv som borgerskabets velvillige spytslikker og skødehund, en af borgerskabets såkaldte nydanskere, der fuldstændigt har stillet sig i dets tjeneste, og hvis hovedopgave er med ord og ivrig gestikulation at bekæmpe det oprør blandt de unge indvandrere, som fuldt forståeligt er under udvikling, og som borgerskabet med sin racistiske propaganda gør alt for ikke skal brede sig til eller nyde opbakning fra andre samfundsgrupper, fx de danske unge, arbejderne, de arbejdsløse og pensionisterne.

Blandt progressive unge danskere og indvandrere er der en stor modstand mod racisme og fremmedhad. Dette faktum er ikke gået borgerskabets næse forbi, så det forsøger med sloganet ”det multietniske samfund”, som hverken kan afskaffe racismens og fremmedhadets egentlige årsag eller skaffe *alle* unge danskere og indvandrere arbejde og en tryk fremtid – det kan nemlig kun afskaffelsen af borgerskabets eget kapitalistiske samfund og oprettelsen af et socialistisk Danmark – at lede denne modstand på vildspor og ind i baner, der er helt og aldeles ufarlige for dets fortsatte herredømme. Racisme og modstand mod racismen uden at udpege dens egentlige årsag går fint hånd i hånd: borgerskabet står nemlig bag og kontrollerer dem begge.

Isoleringen af ungdommen – ”teenage-alderen” og ”generationskløften”

I et classesamfund som det danske udgør borgerskabet – det borgerlige Danmark – et klart mindretal. Dets unge er ligeledes i mindretal blandt alle unge, og fordi borgerskabet frygter, at flertallet af unge, hvis forældre er arbejdere, skal identificere sig med arbejderklassen og dens kamp mod borgerskabet, opfinder det den såkaldte *teenage-alder*. I denne tilbydes alle unge en identitet, som ikke har nogen forbindelse med andre samfundsgruppers forhold, fx arbejderne liv og deres kamp for bedre løn- og arbejdsvilkår, pensionisternes tilværelse og kamp for en værdig og menneskelig alderdom osv. Den ”identitet”, som de unge sælges af borgerskabet, af samfundets magthaver, findes i mange forskellige udgaver. Der er den strømlinede, moderigtige unge mand og kvinde på jagt efter rigdom og berømmelse, den piercede unge, der med sine ringe laver sit eget lille ”oprør” i øjenbrynet eller navlen eller den unge med det grønne hår, hvis man har den slags tilbøjeligheder.

Der produceres enorme mængder af ungdomslitteratur og -film, som især fokuserer på og overdimensionerer de unges stærke kærlighedstrang og seksualdrift, der begge er under udvikling i denne periode af deres liv.

Naturligvis ønsker borgerskabet, at de unge får ”kærlighed og sex på hjernen”, fordi dette fjerner de unges blik og interesse for andre emner, såsom de samfundsmæssige problemer, der er så rigeligt af. Der prædikes ”den eneste ene”, mens pornoen stønner, at ”kvinden først og fremmest er et villigt hul”, og at ”sex og kærlighed er to helt forskellige ting”, hvilket de ikke er, men derimod tæt forbundne. De unge farer forvildet rundt i kærlighedslabyrinten, mens borgerskabet svinger den store nedskæringskniv over dem; skolerne forfalder, uddannelserne forringes, lærepladserne mangler osv.

Underholdningsprogrammer efter amerikansk forbillede, hvor unge under hujen og skrigen fra et til lejligheden udvalgt publikum udfrittes helt ned til de mest intime detaljer, giver et helt forkvaklet syn på parforholdet, på hvordan man behandler andre mennesker, og fungerer som ”beskæftigelsesterapi” og samtaleemne for de unge tv-seere. Ungdomsserier som den amerikanske Beverly Hills 90210 og den tilsvarende danske Hvide Løgne sår hver dag det overfladiske og borgerligt dekadente, det egoistiske og selvoptagne, det intrigante og skruppelløse i de unge, og for førstnævnte series vedkommende forvrænges fuldstændigt livet i USA, hvor millioner af mennesker er hjemløse, herunder tusindvis af unge, der hutler sig igennem tilværelsen. Dem hører vi selvfølgelig ikke om. Napalmbombernes USA, landet med de fleste folkemord på samvittigheden, er jo det danske borgerskabs trofaste beskytter, så de unge skal selvfølgelig lære om alt det ”gode”, USA står for.

Borgerskabets stupide og fuldstændigt degenererede musikindustri producerer musik, hvor teksterne, hvis der overhovedet er nogen, stort set kun handler om kærlighed og vold. Intet samfundsmæssigt, intet, som kan få de unge til at gøre sig nogle tanker om det samfund, om den verden, de er en del af, findes i denne musik. Technoen med sin monotone, intetsigende larm er det mest absurde udtryk for den musik, borgerskabets musikguruer reklamerer så manisk for.

Borgerskabet har også sit helt eget ”heltegalleri”, hvori ungdommen dagligt rundvises: dér findes fx Brian Laudrup, Brian Nielsen, Anja Andersen og de to badmintonturtelduer, Camilla Martin og Peter Gade, til de sportsinteresserede unge; der er Spice Girls, Aqua, Michael Jackson og Prince, til de unge piger en vis Helena Christensen, entertainere som Pallesen og Pilmark, skuespillere som ”Mike fra Taxa”, forfattere som Jane Aamund, Hanne-Vibeke Holst m.fl. til håbefulde unge ”med en forfatter i maven”, og der findes tilmed en hel industri – ugebladene – som udelukkende er beskæftiget med at åbne dørene til disse ”heltes” liv, og hvor de unge blandt andet er så utroligt ”heldige” at få lov til at følge frømanden, reserveofficeren, diplomaten, statsmanden og Grønlandsfareren kronprins Pingos seneste ”erobringer”. De *virkelige* helte, dem, der var og er parat til at tjene en større sag end deres egen, fx de selvopofrende modstandsmænd og -kvinder, som under den tyske besættelse kæmpede mod Hitlers nazistiske vilddyr, forklejnes og bagtales som terrorister af borgerskabets pseudovidenskabelige historikere. De unge skal vælge den personlige karriere i borgerskabets vold frem for at kæmpe for den store, retfærdige sag i menneskehedens tjeneste.

Modeindustrien skaber tøj og mærker, som reklamerne fortæller de unge er et ”must”, hvis man vil opnå succes i tilværelsen eller ”score” den fyr eller pige. De unge skal identificere sig med deres tøj. De skal ”være noget” i kraft af deres tøj, ja hele deres sociale liv afhænger ligefrem af det. Borgerskabet udnytter her de unges trang til, som følge af hele deres usikre situation, at søge identitet og bekræftelse i en gruppe og at gøre sig attraktiv over for det modsatte køn.

I det syge, borgerlige samfund står mode-, model-, ”velvære”- og medicinalindustrien i fællesskab bag præsentationen af syge skønhedsidealere, som for de fleste unge piger betyder evige slanketure, sekunderet af det ene mere tvivlsomme slankemiddel efter det andet, betyder talrige

ture til det lokale motionscenter, hvor også mange drenge har deres daglige gang, travlt optaget med at komme til at ligne ham med de store ”bøffer”, ham, der ”nedlægger” alle pigerne, men som på grund af de indtagne anabolske steroider har mistet potensen.

McDonald’s og Coca-Cola pumper deres sygelige fastfood ind i ungdommen. ”Hold din fødselsdag på McDonald’s!”, lyder det opfordrende fra klovnene Ronald McDonald, når den opvoksede generations forståelse af, hvad der er ordentlig mad, skal ødelægges – til gavn for kapitalisterne i landbruget og kemikalieindustrien, ja hele fødevarerindustrien.

For de unge, som på grund af deres forældres svære økonomiske situation ikke er i stand til at følge den borgerlige mode og derfor mobbes og holdes ude fra fællesskabet, står psykologer, alternative behandlere eller en ”lykkepille” klar til at ”genoprette selvtilliden”.

Borgerskabet er ikke interesseret i at udrydde årsagen – dets opstlytede ”modeller” – til alle disse unges ulykkelige liv, for det tjener fedt på de unges forbrug af tøj, kosmetik, blade, musik, film m.m., som flertallet af unge finansierer ved at slide i underbetalte fritidsjob til 30-40 kr. i timen.

Det, borgerskabet hylder, er det strengt kropslige og overfladiske, det fordummende og stupide, det selvbeskuende og selvcentrerede, og ikke egenskaber som ærlighed, retfærdighedssans og solidaritet med de undertrykte og udstødte, for det er simpelthen ikke egenskaber, som borgerskabet har brug for i sit aldrig stoppende profitjag; en enkelt 19-årig pige med et godt hjerte, der frivilligt arbejder i Frelsens Hær og tager sig af de allernederste, kapitalismens ”affald”, finder dog i ny og næ frem til borgerskabets spalter og sendeflader og skal fungere som den ”socialt bevidste”, den, hvis ”hjerte banker for de svageste”, men kun så længe hun ikke brændemærker borgerskabets menneskefjendske samfund som årsagen til alle sine ”klienter”, for sker dét, er hun kommunist, og så smider borgerskabet fløjlshandskerne og tager jernnæven i brug.

En anden isoleringsmekanisme gør sig gældende på det bolig-mæssige område og gælder især for de studerende unge. Disse unge bor i ungdomsboliger og på kollegier ikke dør om dør med pensionisten, der kun får hjemmehjælp en gang hver anden uge, arbejderen eller den arbejdsløse. De orienterer sig stort set kun i deres eget ”ungdommelige”, intellektuelle studentermiljø – på uddannelsesstedet og hjemme – og derfor er udviklingsbetingelserne for en social bevidsthed hos disse, en bevidsthed om andre samfundsgruppers leveforhold og en solidarisk indstilling til disse, meget dårlige. Dette er præcis borgerskabets mening med og konsekvensen af denne boligpolitik, som selvfølgelig markedsføres under ”vær sammen med andre unge, et godt ungdomsmiljø, fede fester” osv. Men et ægte ungdomsmiljø forudsætter tilstedeværelsen af voksne og gamle fra befolkningens store flertal, fra arbejderklassen. Kun på den måde kan man få sunde, unge mennesker med en ægte menneskelig indstilling.

Borgerskabet har også andre talenter, når det gælder om at isolere de unge fra arbejderklassen og den resterende del af den almindelige befolkning. Det graver grøfter mellem generationer. Det graver ”generationskløften”, de unges kamp mod de ældre, og dets agenter i ungdommen, de politiske ungdomsorganisationer fra VU til SFU, som skal føre denne reaktionære konstruktion ind i ungdommen, kommer alle på banen som bannerførere for nedskæringer mod de ældre, fordi ”de kommende små ungdomsgenerationer ikke kan forsørge de mange ældre”. Imens nedsættes virksomhedernes selskabsskat (den skat, som erhvervslivet af sit *overskud* betaler til staten) år for år, 36 procent de sidste 10 år. Aktionærernes udbytter bare vokser og vokser. De multinationale selskaber sprøjter penge ud af Danmark.

Der er masser af penge til de ældre, som gennem et langt liv har slidt på fabrikker, kontorer, bygningspladser osv. Derimod burde disse menneskeforagtede VU’ere, DSU’ere m.fl. ikke have én eneste krone, men naturligvis får *de*, hvad de skal bruge fra den borgerlige stat, for borgerskabet har nemlig dem ansat til at vildlede og forvirre ungdommen og opstille kunstige modsætninger

mellem unge og ældre, så det selv i ro og mag kan fortsætte med at plyndre og piske arbejderen, bistanndsklienten, dagpengemodtageren, førtidspensionisten og pensionisten.

Ungdommen og den politiske opdragelse i ”verdens bedste demokrati”

Der går stort set ikke én dag, uden at vi hører borgerskabet jamre over, at meget få unge er politisk aktive og medlemmer af politiske organisationer. ”Hvorfor vil de unge dog ikke deltage i verdens bedste demokrati?”, klynker regering, politikere og hele hoben af borgerskabets stats- og privatansatte meningsdannere. Men skylden ligger alene på borgerskabet og dets ”demokrati”, det *borgerlige* demokrati: Det enorme tempo, som borgerskabet med sit stærkt iscenesatte karriereræs presser ungdommen op i, betyder, at dens overskud til andre ting end lige uddannelse, den næste afleveringsopgave eller fritids- eller studiejobbet er lille.

Og det ”demokrati”, som alle de højtbetalte levebrødspolitikere, alle snakkemaskinerne i Folketinget med en årsløn på omtrent den halve million kr. ikke forsømmer nogen lejlighed til at hylde, tiltrækker ikke ungdommen, og med god grund, for i dette ”demokrati” har almindelige mennesker, almindelige unge, ingen som helst indflydelse på noget som helst. I dette ”verdens bedste demokrati” føres stemmekvæget cirka hvert fjerde år til lyden af milliondyre, manipulerende valgkampagner og alskens reklamegøgl ind i stemmeboksene, hvor det får lov til at vælge mellem pest eller kolera.

Borgerskabets jammer er fra først til sidst krokodilletårer, for det ønsker i virkeligheden ikke folkelig deltagelse og engagement i samfundet, men en stiltiende, folkelig *accept* af, at det fortsætter med at mæske sig ved det store, veldækkede bord, hvor arbejderklassen har lavet alle retterne. Borgerskabet rekrutterer nemlig sine unge, sine politikerspiger, fra universiteterne i form af velafrettede, velklædte cand.polit.er og andre, der ikke har nogen nævneværdig forbindelse med samfundets store flertal, med arbejderklassen og andre hårdt arbejdende mennesker, men tværtimod i væsentligt grad afskyr og ringeagter håndens arbejde. De er opdraget og trænet i borgerlig ideologi, i at lægge ansigtet i alvorlige folder, når de skal forklare de seneste nedskæringer over for den almindelige befolkning som en sejr; de er sande mestre i brugen af akademiske udtryk, som skal imponere og afskrække den almindelige befolkning; de vil ”nuancere debatten” og ”sælge budskaber” med en malstrøm af ord, men hvor *indholdet* af dette ordkløveri er helt igennem borgerligt og reaktionært. Borgerskabet gør således det at være ”politiker” til en profession, til noget, man uddanner sig til. Politik er kun for de særligt indviede, for de særligt kloge, for borgerskabets akademikere. Det er ikke noget for ”pøblen”, for almindelige mennesker.

Hele dette billede af politik skal få de unge til at opgive at tage sagen i egen hånd. De skal blot ved det næste valg lægge deres skæbne i hænderne på en særlig god ”politiker”, så klarer denne resten de næste fire år.

For borgerskabet er det meget vigtigt at fastholde ungdommen i den parlamentariske illusion om, at samfundet og ungdommens vilkår kan ændres til det bedre ved hjælp af diverse parlamentariske bogstavkombinationer (de hyppige meningsmålinger vedrørende partiernes vælgertilslutning bruges til denne vildledning); at den højeste form for demokrati er et kryds hvert fjerde år; at det er udemokratisk at gå i kamp, gå på barrikaderne og kæmpe for flertallets vilkår; at der er stor og ikke mindst helt *afgørende* forskel på partierne i Folketinget, hvor – og det er vigtigt at slå helt fast – *kun* borgerskabets hunde gør.

På ”Borgen” møder man Dansk Folkepartis sorte, glubske ulvehunde, Venstres bidske rottweilere, Socialdemokratiets veltrimmede, nyliberale schæfere og SF og Enhedslistens små, logrende puddelhunde, der pibende har stukket halen mellem benene og opgivet alt, hvad der smager af socialisme og et fundamentalt anderledes samfund, men i stedet hysterisk bjæffer med, når borgerskabets falske demokrati skal hyldes, ”velfærdsamfundet forsvares og udvikles”, og

socialismen forvrænges og hånes. Hver gang disse folkesocialister og rød-grønne ”kritiserer” regeringen, sker det selvfølgelig under stor mediebevågenhed, for de spiller nemlig rollen som ”arbejderklassens og den almindelige befolknings repræsentanter”, som ”venstrefløjen” og som ”oppositionen”, i det teater, som borgerskabet opfører for ved at manipulere og bedrage et helt folk, unge som gamle, at kunne opretholde sit kapitalistiske paradys for de få.

Hele borgerskabets politiske opdragelse af de unge tager sigte på at gøre dem til samfundsbevarende støtter, der respekterer ”demokratiets” spilleregler og ikke vil lave et andet samfund. Det karakteristiske for hele denne ”samfundsorientering”, som starter allerede i folkeskolen, er, at de politiske begrebers reelle indhold ikke ser dagens lys; de forvanskes til ukendelighed og kan ikke diskuteres, uden at man isoleres af klassekammeraterne og læreren, hvilket uden tvivl er med til at lukke munden på mange kritiske unge, der kan se det groteske i det danske samfund. De i sig selv positive ord *demokrati, frihed og menneskerettigheder* bankes fra første færd, i en fuldstændig forvrænget og manipuleret form, ind i hovederne på de unge, som blot lærer at sværge til, at ”alt dette findes i Danmark”.

Det reelle indhold, de konkrete *konsekvenser* af dette ”demokrati”, hvor der angiveligt skulle være frihed og eksistere respekt for menneskerettighederne, om dette såkaldte demokrati reelt *gavner* flertallet af befolkningen, står ikke til diskussion: arbejdsløshed, nedskæringer, som gør tilværelsen usikker og mere og mere ulidelig for almindelige mennesker, manglen på uddannelses- og lærepladser, på boliger, prisstigninger, miljøsvineri og madforgiftning, racisme og fascisme, kriminalitet, alkoholisme, narkomani, vold, terror, alfonseri, prostitution osv. er simpelthen ”demokratiets pris” og noget helt naturligt, som findes i alle samfund, får de kritisk indstillede unge at vide. I virkeligheden er det overhovedet ikke naturligt, men derimod prisen for at indrette et helt samfund efter et lille mindretal af profithungrende kapitalisters interesser.

Og borgerskabet fortsætter sine uvidenskabelige fortællinger om det danske samfund: ”Det danske samfund er et informationsamfund”, får de unge at vide i skolerne og i tv, mens der strejkes; arbejderne over for arbejdsgiverne, arbejderklassen over for borgerskabet. Alle, som åbner øjnene, kan se, at disse to grupper har modsatrettede interesser og ligger i kamp med hinanden; at den klassekamp, som de ansatte i borgerskabets enorme og raffinerede propagandaapparat har erklæret død, udspiller sig og er sprællevende.

”Informationsamfundet” og ”det moderne samfund”, som borgerskabets så højt estimerede samfundsforskere og sociologer har opfundet, og som skolelærere og andre undervisere kolporterer videre til ungdommen, har til formål at skjule det grundlæggende ved det danske samfund – at dette samfund *ikke* er et ”vi er alle i samme båd-samfund”, men borgerskabets enevælde, et klassesamfund, hvor borgerskabet i kraft af sine tyvekoster, stjålet fra arbejderne, dikterer alt og alle.

Også ordene ændres, så ungdommen får sværere ved at gennemskue, hvordan samfundet egentlig fungerer og hænger sammen. *Kapitalist* høres i dag stort set kun blandt kommunister. Det ”moderne” udtryk er *arbejdsgiver* og associeres med én, der er så *venlig* at give arbejde til arbejderne, slet ikke for at blive rig i kraft af deres arbejde, ih nej, slet ikke én, der, når profitskruen skal have endnu en omgang, fyrer arbejderne og sender dem og deres familier ud i usikkerhed, uha nej! Arbejdere kaldes *lønmodtagere*, og da de får en løn for deres arbejde, så må det da være retfærdigt nok, prøver borgerskabets ordtryllekunstnere at bilde de unge ind. Men arbejderne underbetales groft, for hvis ikke dette var tilfældet, hvor kommer så alle pengene til virksomhedens *ikke-arbejdende* aktionærer fra? Og det at være aktionær er virkelig noget, den borgerlige propaganda kører frem med for øjeblikket. De unge skal nemlig lære, at der ikke er noget mærkværdigt ved at ”tjene hurtige penge”, ved at udnytte andre mennesker, for det er jo netop dét, borgerskabet, kapitalisterne, gør hver eneste dag året rundt. ”Penge kan yngle”, postuleres det i den borgerlige propaganda – ja, men kun når arbejderne betaler gildet.

Da borgerskabet ikke er beskæftiget med *produktionen* af varer, men med åndeligt arbejde (fx står arbejdsgiverne i spidsen for at "lede og fordele arbejdet"; journalister, forskere og forfattere agiterer for borgerskabets tanker og styrer den offentlige opinion), belæres de unge i propagandaen om, at det er meget bedre og finere at bruge "hjernen end hånden"; lægen, juristen, ingeniøren og reklamedirektøren er nogle af borgerskabets prototyper på disse åndelige "frelser". De unge skal lære at se op til alle, der arbejder med hovedet. Så hvert år ved sommertid hyler medierne op: "Nu springer studenterne ud – *blomsten* af Danmarks ungdom". Hvad med de unge, der er færdig på teknisk skole som smed, elektriker, maler, tømrer osv.? Pist væk i borgerskabets hyldestkvad. De er jo blevet *arbejdere*. Ikke nok med at kapitalisterne stjæler fra arbejderne, som producerer al den rigdom, der findes i samfundet, arbejderne skal også føle sig mindreværdige og bøje hovedet i afmagt, acceptere deres "skæbne" og uden nogen dikkedarer sluge fyresedlen, når virksomhedens aktionærer ikke er tilfredse med deres udbytte, og der derfor skal "effektiviseres og rationaliseres". Ikke noget med oprør og revolution!

Antikommunismen – borgerskabets stærkeste gift mod ungdommens bevidsthed

Netop revolutionen og socialismen er det allervigtigste angrebsmål for den borgerlige propaganda. Ingen kan beregne eller blot forestille sig mængden af borgerskabets antikommunistiske propaganda. "Ideologierne er døde. Berlin-muren faldt i 1989 og med den ideologierne", lyder et af onkel Kapitals velkendte juleeventyr. Dette skal fremstille borgerskabets barbariske ideologi som ren og skær fornuft, den *eneste* vej, menneskene kan gå. Men al den elendighed, for slet ikke at tale om de alenlange blodspor, kapitalismen overalt i verden trækker efter sig, viser det fuldstændigt løgnagtige i denne fremstilling.

Og hvis ideologierne døde med Muren, og nu er borte, hvorfor ruller så den ene tv-serie efter den anden om "socialismens ofre" hen over skærmen? Hvorfor udkommer den ene bog efter den anden, hvor socialismen og kommunismen skændes og fordrejes på groveste vis eller tilmed sammenlignes med nazismen, som Sovjetunionen under Stalin stort set alene nedkæmpede?

Hvorfor dog bruge alt det krudt på noget, som alligevel er dødt og borte og aldrig kommer igen? Svaret er selvfølgelig, at socialismen ikke døde, men er og altid vil være i menneskets tanker og hjerter og det *eneste*, borgerskabet frygter, fordi kun revolutionen og socialismen gør en ende på dets gyldne tider i det kapitalistiske samfund. Borgerskabet frygter kommunisterne, dem, som går i spidsen for arbejderklassen og det store flertal i kampen for socialismen. Og det frygter den ideologi, det kompas, som kommunisterne anvender i denne kamp, marxismen-leninismen, en revolutionær, videnskabelig og sand lære, udviklet af Marx, Engels, Lenin og Stalin.

Alt, hvad der siges, skrives og vises om socialismen, har til formål at vaccinere de unge mod "den kommunistiske virus", specielt de unge, som ikke nåede at blive vaccineret under den store antikommunistiske massevaccination, der fandt sted i perioden 1989-91.

"Socialisme er diktatur, se selv på Østeuropa og Sovjetunionen!", lyder den mest brugte medicin fra borgerskabets antikommunistiske apotek. Her udnytter borgerskabet, at alle disse lande, med undtagelse af Enver Hoxhas socialistiske Albanien, i virkeligheden var *kapitalistiske* lande, hvor borgerskabet, som bestod af et korrumperet og degenereret "kommunistisk" parti og statsapparat, for at kunne fortsætte bedraget og udbytningen af arbejderne indhyllede sig i socialismens røde fane. Det, som brød sammen, var således ikke socialisme, men *kapitalisme* i "socialistisk" forklædning.

Men det vil føre alt for vidt her at skulle imødegå alle de løgne og forvrængninger af sandheden, som borgerskabet er i stand til at producere, for dem kan end ikke et helt bibliotek rumme. Det er nok blot at konstatere, at socialismen er et samfundssystem, hvor arbejderne leder deres egen

produktion og styrer staten, og hvor ikke borgerskabets profittrang, men opfyldelsen af det enkelte menneskes materielle og åndelige behov er målet for hele produktionen og samfundets udvikling, selvfølgelig under hensyntagen til miljøet og alle medlemmer af samfundet.

Det kan ligeledes konstateres, at borgerskabet med hele sit antikommunistiske hornorkester producerer en øredøvende larm, hvis formål er at hindre kommunisterne i at få kontakt med de unge, som er atomiserede, opsplittede, frustrerede og uden et fælles håb og perspektiv for fremtiden, og fortælle dem, bevidstgøre dem om, at deres eneste *virkelige* fremtid ligger i et socialistisk Danmark. Disse besværlige arbejdsbetingelser for kommunisterne betyder, at de må gå forrest på alle felter; de må være de gode kammerater, der aldrig svigter; de, der utrætteligt går i spidsen for ungdommens og arbejderklassens kampe og slag, hvad enten de finder sted morgen, middag eller aften; de, der aldrig taber socialismen og kommunismen af syne. Og deres agitation må frem for alt være meget konkret i forhold til de begivenheder, der udspiller sig i samfundet. Den må til stadighed udvikle de unges forståelse af det danske samfund som et classesamfund, hvor de herskende ideer på *alle* områder er *borgerskabets* ideer. Den må sikre, at flertallet af ungdommen ubetinget solidariserer sig med arbejderklassen og dens kamp for socialismen; at et helt nyt og meget bedre samfund for de mange ikke fremstår som en umulighed, men som en nødvendighed og noget fuldkommen realistisk. Den må gøre de unge klart forståeligt, at bønner og appeller til borgerskabet om et bedre samfund er nyttesløse og vildledende, men at et socialistisk Danmark kun opnås ved gennem revolutionen at jage dette snyltende borgerskab på porten.

Et socialistisk Danmark vil uden tvivl kræve ofre – det skal borgerskabets bøddler nok sørge for – men et socialistisk Danmark vil være den største gave, de unge kan give deres børn og børnebørn. Det er denne store sag, denne store og lysende fremtid, som kommunisterne tilbyder ungdommen at være med til at kæmpe for og vinde, men som borgerskabet med sin krig mod de unges hjerner gør alt for aldrig skal blive til virkelighed.